

særlig godt, når vi snakker om at få unge væk fra kriminalitet.

Dertil kommer så det, som andre har været inde på, som Socialrådgiverforeningen har peget på – også Bettina Post, formanden, i et indlæg i Politiken i dag – om lovsjuske osv. i forhold til alt det her om forældrepålæg osv.

Jeg synes, det er et problem, at vi bare har kunnet se problemerne vokse og vokse under den her regering, altså at der er en stigende ulighed, en stigende forråelse i samfundet. Vi har i de senere måneder set de mange skyderier, der er. Der er intet, der tyder på, at regeringen og Dansk Folkeparti faktisk begynder at lære, at den politik, man har ført, med bare at sige straf og kontrol, gør tingene værre, og at man bliver nødt til at finde nogle andre løsninger, nogle langsigtede løsninger.

Der er ingen af os, der har en mirakelløsning, der kan få det her ændret fra den ene dag til den anden. Det vil forældrepålæg og ungepålæg bestemt heller ikke gøre. Der er brug for, at vi sætter os ned og ser på al den viden, vi har, om langsigtede løsninger, hvor de unge lærer, hvad det betyder, hvis de laver noget forkert over for andre, men hvor man også går ind og støtter de familier, der har brug for hjælp, så de bliver i stand til at tage hånd om problemerne, bliver i stand til at gøre noget, der forebygger, at man kommer så langt ud.

Så til sidst bare en lille pointe fra den høring, som Socialrådgiverforeningen holdt i fredags: at det er lidt underligt, at samfundet kun tager alle de her ting i brug, når det er børn og unge, der skader andre. Hvad angår alle dem, der skader sig selv, alle de mange unge, der skærer i sig selv eller bliver ramt af spiseforstyrrelser eller forsøger at begå selvmord eller andet, går man jo ikke ind med forældrepålæg, ungepålæg og alt muligt andet. Det er da underligt, at man ikke prøver at se på, at det måske er de samme ting, der kan give problemer, men at unge bare reagerer forskelligt. Nogle reagerer udad, og nogle reagerer indad, og begge typer har enormt meget brug for vores hjælp, og det burde være den, vi var optaget af at give.

Kl. 13:10

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ministeren.

Kl. 13:11

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Jeg vil gerne lige minde om forhistorien til det forslag, vi står med i dag, som vel går mere end 10 år tilbage – jeg kan ikke huske det nøjagtige

årstal – til under den socialdemokratisk-radikale regering. Da kom der på et tidspunkt en henvendelse fra borgmesteren i Helsingør Kommune, som havde store problemer med, at børn af romaer i meget vidt omfang ikke kom i skole, og de havde meget svært ved at få forældrene overbevist om, at det var et ansvar at sikre, at børnene kom i skole og overholdt undervisningspligten.

Derfor lagde borgmesteren op til en vurdering af, om det kunne lade sig gøre inden for lovens rammer at pålægge det som en aktiveringspligt, og at man kun fik udbetalt sin kontanthjælp, hvis man sørgede for, at børnene mødte i skolen. Man kunne altså tage hele kontanthjælpen, man kunne tage forældrenes kontanthjælp, hvis ikke de sørgede for, at børnene kom i skole. Det fik han så lov til, og det var en stor succes. Børnene kom i skole, forældrene sørgede for, at deres børn kom i skole – jeg kan ikke huske, om der overhovedet var nogen, der fik taget deres kontanthjælp – og det, at man lavede den kobling, var faktisk medvirkende til, at børnene kom i skole, og alle var glade. Det var en af de her såkaldte vindersituationer for alle. Det endte jo så med, at Ankestyrelsen underkendte det og sagde, at der ikke var lovgrundlag for det. Man prøvede så at undersøge, om der kunne skaffes lovgrundlag, og det endte så med forældrepålæg, som jo er en langt mere begrænset økonomisk sanktion end den ordning, der var i funktion i 1990'erne.

Jeg mener, at erfaringerne fra det tidspunkt er en understregning af, at det virker. Det, der jo er hele humlen, er selvfølgelig det pålæg til forældrene, og det er selvfølgelig en alvorlig advarsel, ikke bare til os i Folketinget om, at der er sket et normskred, men til hele samfundet om, at der er nogle meget bekymrende tendenser blandt grupper af unge. Det går lidt på kryds og tværs af sociale og kulturelle skel, men det er der, og vi kan se det, ved at det bekymrende fravær i skolen er stigende. Man kan se en tilsvarende udvikling i andre lande. Jeg læste en udtalelse fra borgmesteren i Berlin, der sådan halvt i desperation, halvt i alvor opfordrede til, at man droppede undervisningspligten, fordi det jo var helt umuligt at sørge for, at børnene faktisk kom i skole. Det synes jeg er et skrækindjagende eksempel på et værdiskred, som er helt uacceptabelt.

Heldigvis er noget af det, vi jo er blevet enige om, også i forbindelse med satspuljeaftalen, nogle penge, der skal gå til en indsats for udsat-